

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Núm. 51 - II any

Dissabte, 29 de desembre del 1979

Preu: 25 ptes.

LA «GROSSA» A GRANOLLERS



A dreta i esquerra, carrers enllà, corregueren els diners a dojo

**Insòlites reaccions
dels granollerins**

pàgina 2

JOSEP LAPORTE

**No m'agrada
l'autoritarisme
de cap mena**

pàgines 8 i 9

El dia que caigué la «Grossa» a Granollers

Meteorologia d'hivern

Era el dia 22 de Desembre del 1979. Dos quarts menys dos minuts de deu del matí. A la part de fora dels vidres una pluja consistent i tenaç s'anava transformant en neu. Una volva sí i l'altra també ja començaven a ser com pelliçots... Quin Nadal!, pensàvem. La meteorologia no era gens ni mica esperançadora. Granollers era ciutat incòmoda, amb neu i fred, inhospita. La ciutat a cavall del pla i de la muntanya té un fred humit amb tots els defectes i cap avantatge. Deia, doncs que eren dos quarts menys dos minuts de deu del dia primer d'hivern.

Pluja d'argent

Una bona part dels granollerins estaven pendents, massa, de la ràdio i la TV, sovint malauradament connectades amb Madrid i avui i només per aquest dia feliçment connectades amb Madrid. Bon nombre d'aquesta gent, estaven pendents de les incidències del sorteig de Nadal que en directe i puntualment anaven informant de l'avorrida tirallonga de números i numerets agraciats amb cents i milions de pessetes. Era aquella hora quan més de quatre estaven pendents de si el número agraciats era el que tenien que es féu el gran canvi. Anunciat el premi «gros» i cantat el número resultà ser el 40.286. I el més sorprenent: havia estat venut íntegrament a Granollers. Directament per l'única Administració de Loteries que hi havia a la ciutat, dic havia perquè des d'aquesta data segurament hom sollicitarà una nova administració. Durant uns llargs minuts els telèfons quedaren bloquejats. Era impossible poder parlar amb ningú. Les trucades impossibles foren fetes i corfirmarem la notícia. La cosa prenia un caire interessant. Sí, la pluja d'argent era un xàfec i el broc gros passava per una organització religiosa: la parròquia de Fàtima, que havia estat la font insospitada d'aquest xàfec. Dia 22 de Desembre a Granollers ploviem diners per comptes d'aigua-neu.

Els núvols al carrer

Vàrem voler ser testimonis presencials de la reacció de la gent. Eren les deu i deu del matí. I ens passejàrem pels carrers, escenari dels fets. El cas és que la reacció festiva no fou pas ràpida. Tractant-se de diners la gent vol les coses segures, i fins que la cosa fou confirmada ningú va fer cap esgarip estentori. Els carrers del barri del Nord i els car-

rers de Canovelles, meitat per prudència, meitat pel mullat de la pluja, eren mig buits. Els únics que hi eren, i eren vistos d'un tros lluny eren de dos tipus de gent: els dellonses de la premsa i uns altres. Els dellonses anàvem armats amb càmares fotogràfiques, ull «voyeur» de l'insòlit. Els altres anaven vestits de senyor, amb impecables abrics blau-marins, cara de pell rosada, equipats amb cartera i amb un únic pensament: captar els diners dels nous rics al preu que sigui, el més barat possible. Eren els banquers. Granollers, per aquells anys era el paradís de bancs. I el dia de la rifa la seva gran festa major.

Les primeres reaccions insólites

Com que cada dia no cau la grossa. Les reaccions dels granollerins toren desacostumades. Les reaccions que veiérem les hem de classificar de dues menes: La dels risc de sempre i la dels nous rics. Els primers reaccionaren silenciosament amb discreció, el màxim que feien era parlar amb el seu banquer, posar a bon resguard els dècims premiats i negociar-ne els rendiments, els màxims s'entén. Per la seva paraula no sabem mai quants diners els han caigut, tot i que hem de pensar que han estat molts.

Els premis cobrats estan en proporció dels diners que hom hi jugava. Doncs bé aquests no digueren ni diran mai el que han rebut. Això només ho sabrà el banquer, i a mitges Hisenda.

Els altres, nous rics o ex-pobres, la primera cosa en la qual pensaren fou com fer efectiu el premi. I s'hagueren de refiar dels bancs. Sabérem que el mateix dia els bancs amb sàvia ostentació pagaren el 50 % de cada bitllet premiat, previ, això sí, dipòsit del bitllet. Aquest fou el motiu per el qual els taulells de la Banca i de les Caixes, sobretot, s'ompliren de gom a gom. Allà dintre hi hagueren escenes de total efusió, plors, llàgrimes, xiscles, rialles fins i tot mirades d'enveja. Amb tot com que la cosa havia anat molt repartida qui no es consolava era perquè havia estat ocupat sense resquícies pel gran vici nacional.

Era simpàtic i emotiu veure la gent feliç. Amb cara de pàsques si algun llagany hi havia era que la cosa anava molt repartida i això feia que els premis cobrats per família eren molts i petits. Els premis de vuit-centes o un milió sis-centes mil foren majoria. Per això els comentaristes dels filòsofs impotents d'aquests dies eren que

aquesta Loteria havia estat cosa de dones. Alguna cosa de veritat hi havia. Fleques, botigues de queviures, farmàcies havien repartit les participacions.

Els comentaristes de l'afer, impregnats d'un rousseauisme ingenu ponderaven en excés la joia dels ex-pobres i l'equilibri quasibé anglès dels rics de sempre. Amb Rousseau o sense això es veritat. Els rics de sempre són llunyans, els ex-pobres, si no surten d'aquesta situació, son atables i comunicatius.

Deixant de banda els protagonistes anònims de la «grossa» granollerina, o quasibé, hi hagué en la diada un protagonista amb nom i cognoms: Mn. Joan Samper, rector de la Parròquia de Fàtima i cap visible d'una organització, soferta i controvertida. Preguntat per la T.V. i peis repòrters d'altres mitjans parlà d'ampiar les instal·lacions de la Parròquia i parlà d'exclusions. Un bon tema a tenir en compte.

Fou aquí on també es manifestà la capacitat de reacció de la gent. Els agraciats, molts dels agraciats, parlaven del «Pobre cura», altres, que havien rebutjat comprar participacions, reaccionaven a base de tòpics anti-clericals. El diumenge i el dia de Nadal des d'algunes trones eclesials de la comarca s'hi féu retòrica sobre la Loteria. El tema era a totes les converses, a les de broma i a les serioses...

Els granollerins al temps que desitjàvem Bon Nadal ens preguntàvem si ens havia tocat la rifa. No es parlava d'altra cosa.

Un punt negre, i no m'agrada posar-me tètric. La reacció de la immensa majoria de gent fou d'acord amb els patrons del consumisme. D'immediat beneficià molta gent. De bon matí algun aparell de televisió ja era a baix en espera de la recollida dels escombriaires, la substitució, gràcies a la «grossa» era immediata.

Els que varen treballar tot el dia

De retorn a casa, uns quants enurts ens trencaren la pau familiar. Uns vehicles equipats amb megàfons incitaven a la gent a dipositar les seves participacions a tal Caixa o tal Banca. Durant la tarda del dia vintidós, també treballaren, pagant i cobrant. Davant de la grossa no regia ni convenis ni prohibició d'hores extres. També això era la rifa.

J. Colomé

Vila oberta

Final de l'Any '79

Dilluns finalitzarem la dècada dels anys 70 d'aquest segle XX que ha estat tan somogut en tots els aspectes socials i els avenços s'han desenrotllat ràpidament canviant constantment la forma de vida, per la profusió de la publicitat, els granollerins tindran l'ocasió de fer-ne la despedida i empassar-se els dotze grans de raïms a bons preus (?).

Esperem que el primer dels 80 ens sigui a tots curull de realitats de les il·lusions somniades per la nostra ciutat i pel país que són tan necessàries.

Psicosi de Loteria

Amb la caiguda de la «grossa» de la Loteria de Nadal, s'ha propagat una psicosis de comprar dècims i apuntacions que fa posar la pell de gallina. La gent diàriament omple el carrer de Sant Roc per tal d'aconseguir comprar bitllets del Sorteig del «Niño» que fins i tot la Guàrdia Municipal a de posar ordre i fer hores extres perquè les cues segueixin el ritme ordenadament.

De totes formes desitgem que el proper dia 5, tingui de tornar la T.V. i els serveis informatius professionals de ràdio i premsa.

L'apotecari

Desembre 1979

Dissabte	29	Torrents
Diumenge	30	Parera
Dilluns	31	Rahola

Gener 1980

Dimarts	1	Torrents
Dimecres	2	Arimany
Dijous	3	Bellavista
Divendres	4	Jonch - Puig
Dissabte	5	Montaña

Telèfons d'Urgència

Comissaria Policia	870 75 99
Polícia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Parada Taxia	870 30 28
Bombers	870 11 72
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències	
de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
	870 78 61

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Provosti

Col·laboren: Joan Colomé - Josep Garrell i Soto - Jordi Sauri - J. Argullo Jo - Montserrat Dalmau i Quintana - Esteve Sarroca - J. Rovira i Tona - Salvador Estany i Bassa - Joan Ballester i Canals - M.P.T. i Carme Garrell i Traveria

Fotos Rafa Montaña i Angel Pastor

Administrador: Ricard Causse

Correspondència: Carrer Clavé, 46

Imprimelx: Gràfiques Garrell

Atracament a un Banc

Dilluns, vigília de Nadal, prop de les dues del migdia, va haver-hi un atracament a les oficines del Bankunió, situades al carrer Girona, davant del camp de futbol, segons informes els atracadors foren tres joves d'uns vint anys. Ràpidament va fer acte de presència la Policia Nacional que és lògic muntaren els serveis corresponents a fi de capturar els autors d'aquest incivil acte.

2.ª Cursa Popular

Els esportistes de la ciutat el passat diumenge 23 van tenir l'oportunitat de participar en la Cursa Popular de Granollers, per cert que fou nodrida ja que contemplarem l'esforç d'aquests atletes al llarg de la carretera i hem de dir que n'hi havia de molt joves, de 6 anys, i de més grans, perquè vàrem contemplar el pas del veterà Anfrons, que si no estem equivocats té prop de 70 anys. L'element femení també va deixar bona constància de la seva participació.

De les bones festes

Cronològicament anem passant tots aquests dies festius de les bones festes de Nadal, Sant Esteve, Cap d'Any i Reis. A la Porxada, la quitxalla ha fet el pessebre de la ciutat i el seu entorn s'han anunciat diferents actes per mitjà del butlletí «Informació municipal» que molts d'ells han passat per alt i d'altres han portat el malestar a les societats i a molts granollerins, per la dolenta coordinació del ja famós Consell de Cultura.

Un acte que ha estat molt comentat i pensem amb raó, fou la celebració del «Sopar dels pobres» que no hi assistirem, però per la «vox populi» fou una celebració de molt mal gust.

Cavalcada de Reis

Ens plau informar que com cada any tindrem la visita dels 3 Reis de l'Orient, que passaran en cavalcada pels carrers de la ciutat i faran emocionar als menuts que sortosament estan en l'edat de les il·lusions.

Els Reis, generosos amb Granollers vila oberta, vindran per Cap d'Any al carrer Anselm Clavé, a la botiga nova de Cal Pintaire que hi passaran unes hores per recollir les cartes dels infants. Benvinguts Gaspar, Melcior i Baltasar.

També amb motiu de la diada, la Coral Infantil de la Societat Coral Amics de la Unió realitzaran la Cantada de Reis, una tradició del nostre país.

ACLARIMENT

Degut haver arribat amb retràs la part gràfica de l'entrevista amb Josep Laporte, que s'anuncia en primera pàgina ha motivat un canvi de compaginació i l'entrevista serà insertada en l'edició del proper número.

INFORMACIÓ DE LES FESTES DEL PRIMER ANIVERSARI DE PLAÇA

La cloenda de les festes commemoratives del primer any de Plaça Gran tingué lloc el propassat dia 23 de Desembre amb un sopar popular a La Sila. L'assistència fou molt nombrosa. En Tete Montoliu va cloure l'acte amb un concert de jazz. En el proper número de la revista pensem dedicar-hi un espai informatiu per fer-nos ressò dels actes.

Foto Batlle

Revelat de color fet per KODAK

Nacionalistes d'Esquerra

El propassat dia 18, va tenir lloc a casa nostra la constitució de l'Assemblea Comarcal del Vallès Oriental de Nacionalistes d'Esquerra. Assistiren ja com a membres i adherits molts representants de la base de tota la Comarca així com observadors d'altres indrets, hom recorda entre els assistents a membres de La Garriga, Mollet, Caldes de Montbui, La Roca, Parets, Montmeló, L'Ametlla i Sant Celoni; un cop feta l'anàlisi que quedà pendent de la darrera assemblea, es procedí a la Constitució i seguidament al nomenament de Representants davant l'Assemblea Nacional, estaran designats: en Francesc Xavier Guanch, de Caldes de Montbui, i en Llorenç Pelaez, Amadeu Sauri i Jordi Sauri, de Granollers, els quals representaran a tota la base del Vallès Oriental davant la propera Assemblea que haurà de tenir lloc a Barcelona i d'on sortirà el Consell Polític de Nacionalistes d'Esquerra.

Podem estar molt contents de la bona acollida entre la Base popular de l'entrega i bona disposició en vers aquest moviment de Nacionalistes d'Esquerra. Tot i això sabem que resten encara molts d'altres pobles de la Comarca i esperem la seva adhesió el més aviat possible a fi de coordinar les tasques de tot el moviment popular que, com a primer treball, donat el poc temps que queda, té la campanya al Parlament de Catalunya. Tots els interessats poden connectar amb els telèfons 870 86 83 i 870 48 69 o amb Barcelona telèfon 215 42 00 o amb qualsevol membre adherit.

Us esperem a tots per tal d'endegar aquest gran moviment que és NACIONALISTES D'ESQUERRA.

Jordi Sauri

Nou Executiu

El passat dia 8 de desembre, es va celebrar a Granollers una Assemblea de delegats de la federació comarcal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). En aquesta assemblea es va elegir una nova Executiva Comarcal, quedant de la següent manera:

Primer Secretari: Jordi Tarradas

Secretari d'Organització: Roman Ruiz

Secretari de Política Municipal: Francisco Martos

Secretari de Propaganda: Isidre Carpio

Secretari de Premsa: Ferran Baizan

Secretari de Relacions amb la JSC: Xavier Ontiveros

Secretari de Formació: José Luis López

Secretari de Política Sindical: Josep Palomino

Secretari de Relacions Polítiques: Rafael Arroyo

Secretari de Sectorials: Montse Tura

Secretari de Finances: Torcal

Comissió Executiva Comarcal del PSC (PSC-PSOE)

Els fets dels propers mesos

Fent un repàs informatiu de les darreres setmanes hem vist com l'Estatut ha passat folgadoament el tràmit d'aprovació del Congrés i del Senat, ultra la promulgació en el Butlletí de l'Estat, l'Estatut ja s'haurà convertit en llei.

Des d'aquest moment caldrà posar en marxa les previsions estatutàries, la primera de les quals serà les Eleccions al Parlament de Catalunya. Tornem, doncs a tenir campanya electoral a la vista.

Tot i el remarcable xàfec que això significa, hom preveu una campanya electoral dura, molt tècnica i personalista, no oblidem que en el paquet hi va la gens despreciable bona peça de President de la Generalitat, definitiva i democràtica, desitjaria que malgrat els interessos i les codícies la campanya electoral no signifiqués quelcom d'irreparable, per allò del refrany popular «en cada bugada un llençol...» i a veure aquesta vegada quin serà el llençol perdut.

El que sí podem assegurar és que els ciutadans ens captenirem com perfectes estoics. Per ser-ho n'hem fet l'aprenentatge: d'un any ençà hem anat quatre vegades a les urnes. Desembre del 78: Referèndum constitucional. Març del 79: Eleccions Generals. Abril del 79: Eleccions Municipals, les dels nostres dolors. l'Octubre del 79: Referèndum de l'Estatut. Tot això ha estat motiu de patiments, desencisos i fins i tot llàgrimes. Les donem per ben gastades, comptat i debatut la cosa hauria pogut anar pitjor.

On però hi veig motius de dubte és en

els fets de després de tot això. Estava temptat de parlar de diluvi, per causa, però de l'auto-censura no ho he dit del tot. Deixeu-me doncs explicar-vos les coses que m'hi han fet pensar:

a) Tots els partits parlamentaris tenen col·locats a Madrid els caps de brot en nombre més o menys important i que hem de suposar, l'oracle democràtic es definí en el seu moment, que són els millors, els més hàbils, els més preparats. Si molts d'ells dimiteixen del Congrés de Diputats per anar al Parlament de Catalunya, un flanc imprescindible de la política catalana, el FRONT DE MADRID, restaria desassistit. I això si no m'erro fora una catàstrofe: el desenvolupament constitucional i estatutari es courà implacablement a les Cambres parlamentàries de Madrid, més que no pas a Catalunya, al Parc de la Ciutadella.

b) Si els partits parlamentaris per tal de paliar l'escassetat de gent obliguen a fer «dobletes» a alguns batlles i regidors col·locats als consistoris democràtics actuals la catàstrofe seria també molt grossa. Ho diem per experiència, la majoria d'aquesta gent està erosionada, en situació de «stress», candidats electes a l'infart, fer-los anar al Parlament i salvant les capacitats personals es fer-los anar a jugar un «rol» de paper d'estrassa. Arribaria un moment que no sabrien si estan a la sala dels Plens, a l'escó del Parlament o a l'estació del Metro.

c) Habilitar nova gent fora una altra solució. Per desgràcia la proverbial fer-

tilitat política dels partits ha quedat notablement exahaurida després de les eleccions generals i municipals darreres. Suposo que deuen haver quedat «en quadre». La situació de militància no deu pas ser tan grassa com diuen. Sempre veus els mateixos a tots els nivells. Reinventar la fertilitat de polítics en aquestes situacions és perillós. Els grimpadors no les deixen de petja.

d) Afegim-hi unes variants: Els extrems d'un i altre signe, a cavall de la nostàlgia, del rupturisme, del testimonialisme. Comptem-hi també intents neolerrouxistes i la perspectiva no és ni de bon tros afalagadora.

e) La darrera hipòtesi passa pels independents. Retornant a les dades d'experiència haurem de concloure que la gent col·locada a les municipals si eren realment independents han quedat despenjats i si no ho eren han sorprès la bona fe del poble.

Amb tot sembla que els partits, tots, estan disposats a donar la batalla fent combinacions agosarades i jugant-s'hi pels a dojo. L'operació de consumisme polític en l'actual situació pot ser perillosa.

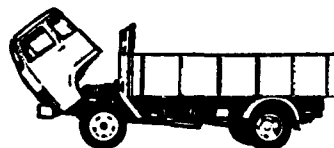
Pels anys 80, ara de seguit, el que potser fora bo, seria muntar una prego-na operació d'honestedat política. Aquesta vegada l'infalible «demos» no pot equivocar-se, altrament fora fatal. Ens hi juguem la credibilitat de la democràcia catalana. Els disfressats enemics nostres ho saben.

J. Argullol Jo

Ebro el líder.

Para ser líder,
para poder ocupar el primer lugar
(y mantenerse en él)
se requieren cualidades superiores
Es el caso de EBRO El camión líder:
por su mayor rentabilidad,
por su bajo coste de explotación,
por su fabulosa red de

concesionarios en toda España,
por su economía de
entretenimiento, por su mayor
duración, por su seguridad...
EBRO, el líder. El de la cabina
abatible. Téngalo en cuenta en el
momento de la compra.
Al decidir el camión, su camión.



avance con EBRO

el de la cabina abatible

Fabricado por **Motor Ibérica, S.A.**

CONCESIONARIO
OFICIAL

Auto Granollers / S.C.

Jardineria

Cocos Weddeliana

Les plantes d'interior tenen l'inconvenient de la seva particularitat, doncs mentre unes volen molts cuidados les altres estan còmodes de qualsevol manera.

Avui em refereixo a la petita palmera anomenada Cocos Weddeliana, familiar del cocoter però amb miniatura. Aquesta planta és apta per un petit recó de casa vostra on no hi quedi lloc per grans floritures, però que i manqui un detall ambiental.

Les seves fines i estilitzades fulles l'ha fan molt decorativa, i com és planta petita, pot col·locar-se a qualsevol lloc, que equival a dir que si en voleu obsequiar-ne aquesta es presta a fer-vos quedar bé, ja que no tothom pot disposar d'espai suficient per acollir amb alegria una palmera de les anomenades Kentia, que per les seves dimensions només poden lluir-se en llocs on es disposi de grans espais.

El Cocos és poc exigent, no floreix i vol temperatures mínimes de 16 graus, semi-sol i ésser abundantment regada, però cal tenir assegurat el seu drenatge, ja que és planta que vol molta aigua però de forma passatgera; no l'hi deixeu patir set, ho veureu amb la punta de les seves fulles, com és característic en les palmeres; la falta d'aigua s'els nota en que s'asseca la seva extremitat, però a la vegada no els agrada estar banyades continuament, això vol dir que essent planta assedegada només vol l'aigua de pas. Per que no perdi la verdor que la caracteritza s'ha d'adobar sovint.

Montserrat Dalmau Quintana

GLOSES

Record d'una desil·lusió

Com tothom sap, costa molt de treure una cirera, tota sola, d'un cistell que n'és curull. Tot just abastades de l'arbre, vermelles i lluent, formen ramells de dues, tres o quatre, unides per la cua i acompanyades, sovint, d'alguna fulleta del cirerer que les fa encara més delicadament presentables.

Fem present ara aquest fet tan conegut, perquè l'altre dia vam escriure una glosa on parlàvem de certa representació francesa que tingué lloc en el Gran Teatre del Liceu, un dia dels anys cinquanta. Tal com una cirera gairebé mai no va tota sola, aquella anècdota ens en recorda avui una altra on el coneixement de la llengua francesa juga també un paper notable.

Aquesta segona ens va ocórrer a nosaltres, en el primer viatge que vam fer a la població de Perpinyà, capital de la Catalunya Nord que, ara com ara, forma part de l'Estat francès.

Hi vam anar amb tren per un parell de dies. Portàvem un bitllet d'anar i tornar i, atenent aquesta circumstància, vam pensar que potser, de retorn, ens caldria presentar el bitllet a la taquilla abans de pujar al tren. Així, doncs, ens vam adreçar a un «cheminot» que es passejava per l'andana de l'estació, a fi de demanar-li si precisava aquella obligació, o bé qualsevol altra, per a muntar-hi.

Vam conjuminar mentalment una frase francesa que fos ben correcta, per tal d'expressar el nostre desig amb tots els ets i uts de la gramàtica gal·la: «Perdó, senyor carrilaire —li vam preguntar: Caldrà alguna formalitat per a pujar al tren quan regressedem demà a Barcelona?». A la qual cosa l'amable empleat francès ens va respondre en un català sense màcula: «No cal; ja podeu agafar-lo així que arribi».

La contesta, en lloc de satisfer-nos com a bons catalans, més aviat ens va doldre perquè amb ella perdiem la primera ocasió que se'ns presentava de lluir els nostres coneixements de l'idioma francès, en la primera visita al país veí.

Sota l'amargor de la nostra decebuda vanitat, li donàrem les gràcies, naturalment en català, i vam enfilem, tot xano-xano, l'Avinguda del General de Gaulle.

XIXU



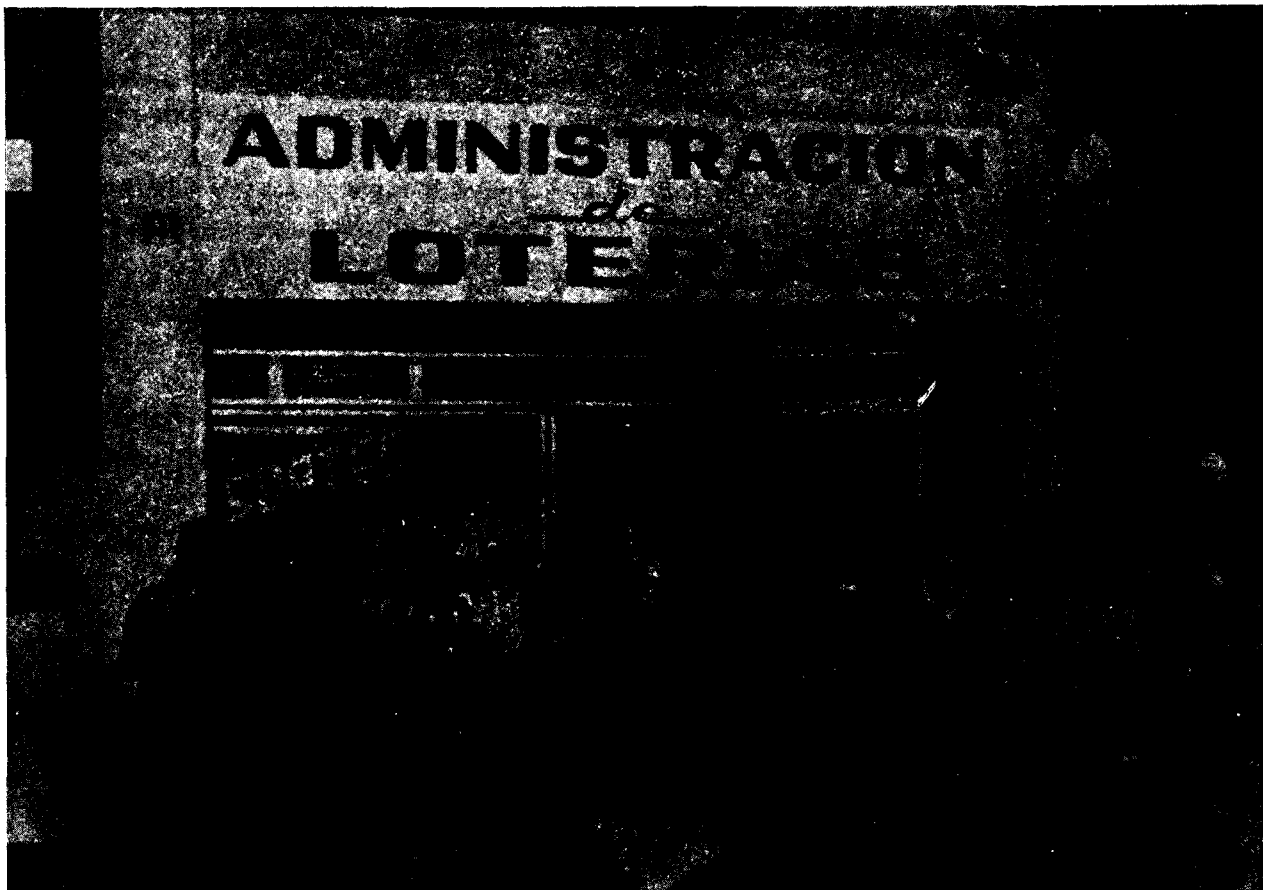
CODINACH

Plaça de la Porxada, 8
Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

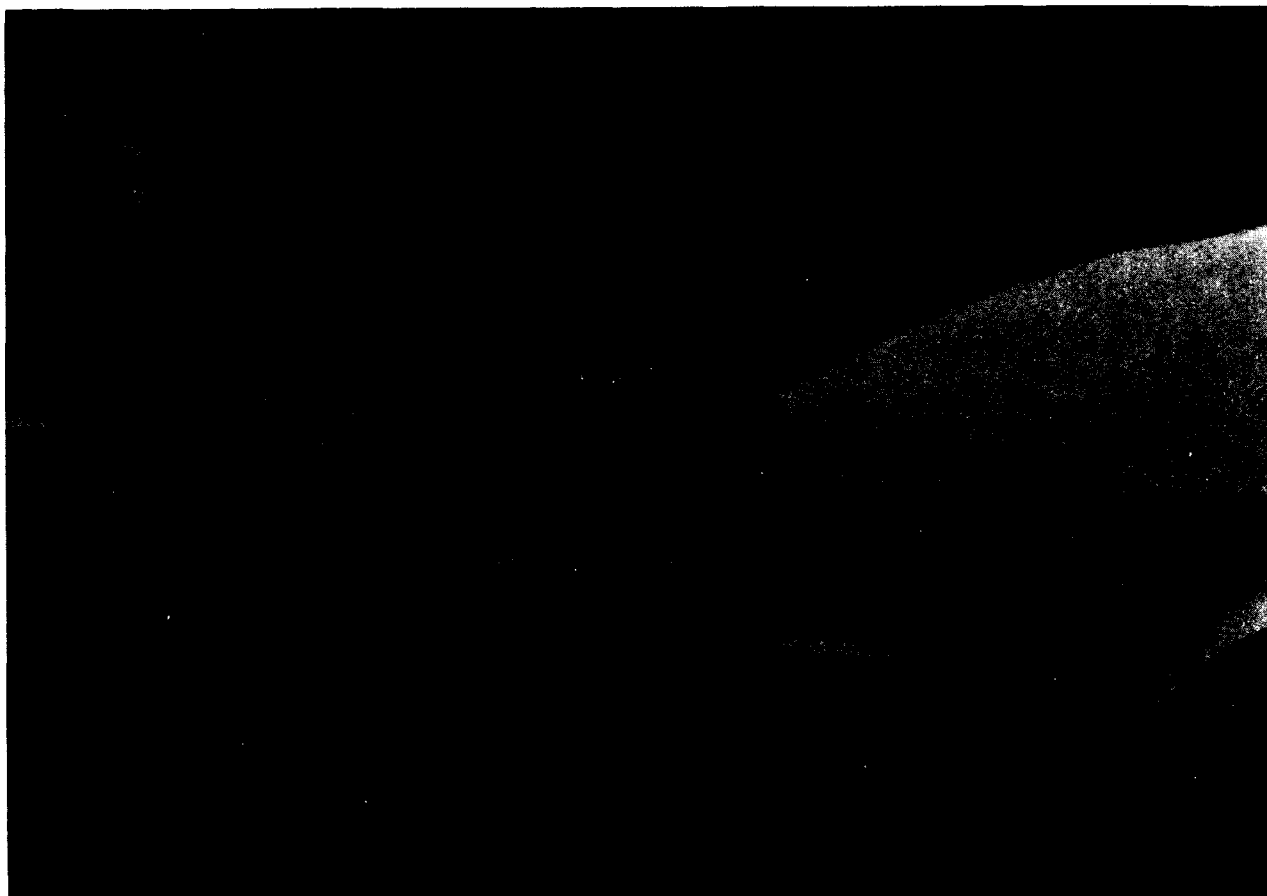
Assegurances

Us desitja Bon Any 1980

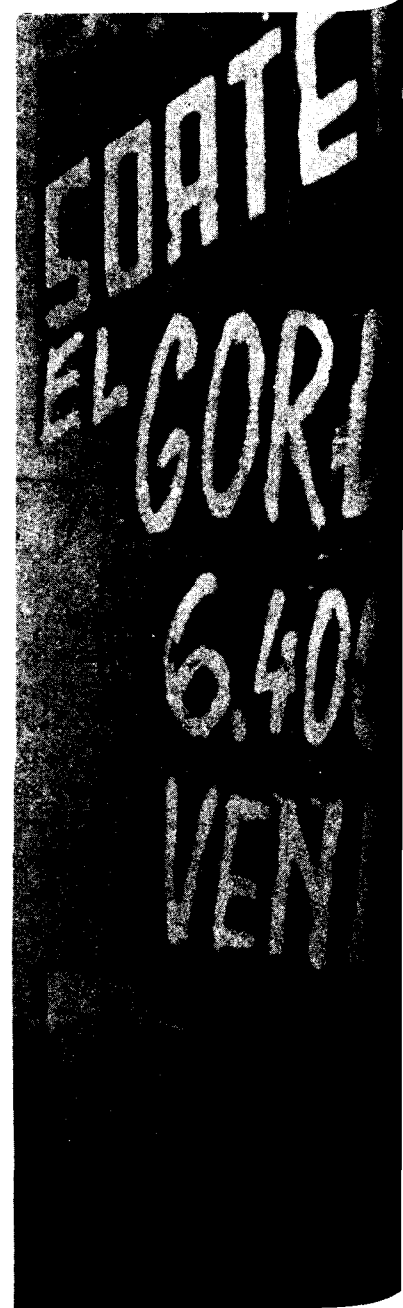
LOTERIA



A les darreries del matí del dia 22. Davant del «broc gros» era un bon lloc per a la conversa



Des de bon matí. El televisor en blanc i negre, el primer substituït esperava la mà pia de l'escombriaire



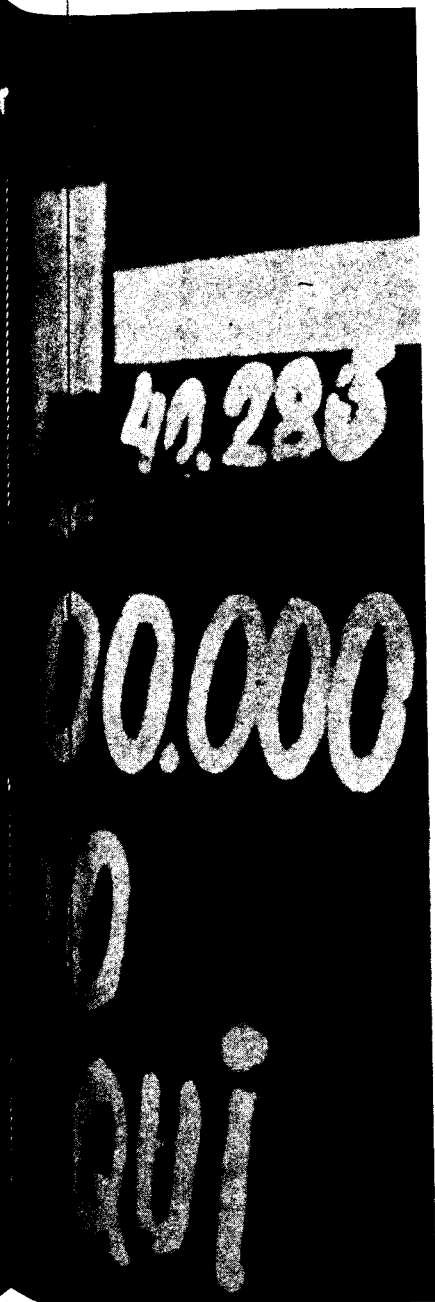
L'«estribill

E

NADAL



Una multitud envai les Caixes i Bancs



de la diada



La màgica font de la «Grossa». Hi havien cues.
N'hi tornarien a haver com en els vells temps.

Preguntes d'un espectador

Espectador no equival de cap manera a indiferent. Des de la barrera o des del pati de butaques pot sentir com a propi allò que es desenvolupa a la plaça o a l'escenari. Però la seva condició d'espectador pot ser que li doni una serenitat i un grau d'objectivitat més elevat que el del qui hi actua.

El que sotascriu és un espectador d'aquesta mena; li interessa profundament tot el que fa referència a l'escola. I observa els bàndols que són a la lliça. L'un d'ells diu que escola pública no és igual que escola estatal; un altre, diu que sí. Un diu que l'escola ha de ser gratuïta i única; el seu contrincant diu que, gratuïta, sí, però no única, sinó que els pares que vulguin una escola diferent de la pública (o estatal) han de poder realitzar aquesta seva opció. Els bisbes ho han defensat, complint amb el seu deure; no podien pas dir el contrari.

Dins del mateix bàndol catòlic hi ha amb majoria, els que volen poder satisfer el seu dret de portar els fills a l'escola confessional catòlica i gratuïta; però, ensems, n'hi ha uns altres, catòlics també, que, si bé no neguen aquest dret diuen que, per culpa de la inveterada pobresa de l'Estat Espanyol, aquesta pluralitat d'escoles és impossible i que, per tant, cal renunciar-hi. D'aquesta renúncia en sortirà el que tothom pugui tenir escola; no confessional, però dins la qual tothom s'hi pot trobar bé.

És més: aquests mateixos hi afegeixen que aquesta renúncia és l'aplicació pràctica d'aquell «aneu» que Jesucrist donà com a comiat als seus seguidors; que és una invitació a barrejar-se amb la massa i acceptar-ne el risc de ser-ne engolits... car cabalment d'aquesta massa ells, els cristians, n'han de ser el llevat. Són els que refusen aquells «hivernacles»

tradicionals que, en el seu temps potser feren servei però que actualment estan completament desuets: centres catòlics, cinemes catòlics, etc.

Després l'espectador gira la vista cap al passat immediat i, com tothom, contempla el següent panorama: quaranta anys d'escola obligatoriament catòlica estatal i privada amb mestres ben abnegats i competents no han pogut pas evitar que a les universitats a penes hi hagi creients, com tampoc no han pogut evitar l'onada de pornografia que ens inunda, com tampoc la violència, la corrupció, la droga...

La conclusió deu haver de ser que hom n'espera massa de l'escola, que allò que en teoria hom li atribueix, a la pràctica no s'hi troba. Llavors, per què tant d'enrenou sobre escola confessional o neutra? Voieu dir que val tant la pena?

J. Rovira Tenas

ellams Duplicator C.º, S. A.

Fundada en 1917

Màquines Multicopistes

Gravadors Electrònics de Clixés

Guillotines

Clixés Multicopista

Tipus Mecanogràfic i Electrònic

Tintes Multicopista

Tipus Emulsió i Oli

Corrector Clixés

Estolgs Estyletes per a dibuix clixés

Planxes per Offset

IMPORTANT: Totes les màquines i accessoris oferts en aquesta llista, són exclusivament importats del Japó

Distribuidor Oficial i Servet Tècnic

Llibreria Carbó

A. Clavé, 36 - Telèfon 870 04 32

Bústia

Per l'Assumpta que també el conegué
Per a totes les persones que el tractaren i l'estimaren de debò.

«...Quinta essència:

Experimenta la vida.

La teoria és cosa dels altres,
mentre que l'experiència és cosa teva.»

Ermengol Vinaixa

VINAIXA

«Jo sóc el di, di,
diví, diví Vinaixa!»
deia la veu fonda
de la teva dignitat.

Et recordo.

Pels quasi buits carrers d'un poble
amb tums de ciutat caminaves,
a vegades vacil·lant,
amb un trist esguard profund d'ulls fixos.
Així et recordo, a glops d'infància arrelats.

A voltes, la canalla, l'esquitx del poble
amb tot l'aire d'assenyat, et seguia mig poruga
de poc lluny, cridant i repetint ton nom,
escarnint-se. I se'n reia dels discursos
que adreçaves als vells Déus sempre joves,
a tots els més grans Déus de l'Art.

«Jo sóc el di, di,
diví, diví Vinaixa!»
deia la veu fonda
quan clamaves llibertat.

La quitxalla ja ha crescut.

I ara que m'he fet gran —certament només per fora—
he vist els dibuixos teus, arreu ratlles
de sentiments, pinzellades de vivències, supervivències
amb quintaessències: El teu llegat popular.

«Jo sóc el di, di,
diví, diví Vinaixa!».

S'afermava ta veu fonda.

—On hi han ara personals divinitats?—

M'ha parlat de tu la gent diversa.

Vull servir el seu testimoni
sobre la imatge darrera
oberta als meus dotze anys:

Un vell quixot
solitari, prim,
d'elm pacífic,
negra boina,
passejant, silent,
a poc a poc.
Net com un diumenge
a la Porxada,
caminant
austerament vestit.
Vell i jove caminant,
inoblidable, diví!

Salvador Estany i Bassa

Granota núm. 1

Gràcies a la coneguda teoria d'en Josep Estrada, per cert molt documentada, avui sabem que el toponímic de la nostra vila: Granollers, possiblement descendeix d'aquest anfibí nomenat GRANOTA, que una de les seves distraccions és fer escoltar l'intermitent rac-rac a l'entorn del seu medi ambient que són els basals. Potser no hauríem d'aclarir que, per arribar a ser una simpàtica GRANOTA, amb tots els ets i uts, primerament s'ha de ser cap-gros.

Oficialment la Primera Granota va atorgar-se al redós d'unes taules on uns tres-cents i escaig de cap-grossos ens vam reunir en un sopar organitzat per a celebrar l'esdeveniment promocionat per Plaça Gran de condecorar al granolleri que en fos mereixedor per la seva personal activitat al llarg de la seva vida a la Ciutat de les Granotes.

La primera GRANOTA ara ja sabem que és en XIXU, que és ni més ni menys, segons el Document Nacional d'Identitat l'Esteve Sarroca i Vergés.

En Sarroca, per a molts i sobretot per a mi, és un home que ens ha ensenyat escriure correctament. He de confessar que quan el meu pare m'educava a fer-me conèixer que la vida és el treball o sigui quan feia d'aprenent a casa, a

Can Garrell, on a més de realitzar tota mena d'impressos s'editaven setmanaris que d'ells el més important ha estat «La Gralla» que nasqué l'any 21 i morí a primers del 37, quasibé setmanalment li havia d'anar a recollir la seva «Glosa», us he de dir que recordo que em feia molta petxoca que quan arribava a les oficines de Can Montañà, que hi havien al carrer de Sant Jaume, en XIXU en deia: Hi ha és dissabte? i li contestava enrogit: Sí, senyor Sarroca. Llavors deia: Espera. Agafava unes quartilles i en un obrir i tancar d'ulls n'omplenava tres o quatre, jo pensava amb santa innocència. Què és fàcil escriure...! Després de 50 anys ha arribat a la conclusió que no ho és de fàcil pels caps-grossos, però si per una GRANOTA de primera divisió com és en XIXU.

En Sarroca, és un home més aviat petit, però això té bona confitura, en tota la colla anys que té que són molts, el seu «hobby» han estat les «Gloses», que hi ha és dir molt, si bé el seu «modus vivendi» ha estat la fabricació de licors. És molt meticulós i dóna gust de tenir-lo per amic, perquè l'amistat la té com a cosa sagrada.

En XIXU, en el seu parlament d'agraïment per haver-li lliurat la GRANOTA, va

fer-nos saber que durant més de quaranta anys no havia escrit «Gloses» fins que ara fa un any, quan nasqué Plaça Gran setmanalment com el rellotge del campanar n'ha tornat a oferir-nos, però no va dir-nos, per la seva modèstia que, com a Mestre de Català, títol que aconseguí en una promoció d'En Pompeu Fabra i que en fou l'alumne número 1, durant aquests 40 anys, com a bon mestre, ha estat explotat pels lletraferits i els amics, que els ha proporcionat valuoses correccions i que és una prova de la seva disconformitat amb el que passava i la demostració de la seva identitat de bon català.

He de confessar que per l'agradable amistat, pel seu treball literari i per tot el que ens ha ensenyat que vé de quan anàvem a buscar-li la «Glosa» l'any 77 tinguérem l'humorada d'editar el llibre «Granollers quinze anys 1921-1936», en el que hi ha recollides 100 Gloses del Granollers d'aquell temps... Avui, després d'haver-lo convertit en la 1.^a GRANOTA de Granollers, sentim el goig de no haver-nos equivocat...

Per molts anys, XIXU de Granollers, vila oberta!

J. G. S.

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31



CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560

us desitgen
prosperitat en la propera
dècada dels 80

SASTRE

desitja

a clients i amics

Pau i Prosperitat

pel 1980

I. Pocorull

*** * * i * * ***

POCORULL - FRIMAN

us feliciten les festes

i us desitgen un venturós

1980

Bústia

La llengua del País Valencià

L'Avui va donar una àmplia informació de les manifestacions, tancades i altres mostres de disconformitat produïdes al País Valencià, reivindicant l'ensenyament del català a les seves escoles i contra el decret de bilingüisme que parla de llengua «valenciana».

Tots aquests actes van tenir com afirmació col·lectiva la defensa de la unitat de la llengua catalana.

La notícia deu ésser coneguda per a molts, però potser els ha escapat la significació de totes aquestes protestes, significació ben afirmativa que dona una imatge del País Valencià que molts discuteixen i altres es resisteixen a admetre, i aquesta resistència la detectem a Barcelona.

Ara, però, tindran ocasió de meditar les seves actituds, i això els pot fer entendre que les imatges que hi ha interès en exterioritzar, només són un intent del «búnquer-castellanitzant» en la seva recuperació i temors, davant l'empenta de recuperació de la seva personalitat, que es produeix des de fa anys al País Valencià.

Aquesta informació no és la notícia

que es llegeix per curiositat, però sense massa interès.

Aquesta notícia té una gran importància perquè és la resposta espontània del País Valencià afirmant la seva catalanitat lingüística, i és alhora un pas molt important cap a la integració dels Països Catalans.

També des de Barcelona, els polítics han proclamat alguna vegada, amb timidesa i precaucions, la unitat lingüística dels Països Catalans, però sense cap altra conseqüència. Refusen la implicació política i geogràfica, com si la llengua i la cultura no es manifestessin precisament, en una extensió territorial, com si la llengua fos un element sense assentament geogràfic, com si tots els elements que configuren la imatge d'un poble fossin elements sense connexió.

Totes aquestes teories es van esfondrant, d'una manera silenciosa però irreversible i van apareixent els Països Catalans en totes les formes i pressupòsits d'una comunitat nacional.

Joan Ballester Canals

Bàsquet

Areslux - Granollers, 95 - Real Madrid 89

Va ser massa!!

No hi ha dubte que si l'ARESLUX-GRANOLLERS, jugués sempre com ho va fer el dissabte en front del Madrid, la seva situació en la classificació seria una altra. Deixem però, això de banda i diguem lo molt que ens va agradar l'equip. Va fer un marcatge dels millors que li hem vist fer aquesta temporada; estigué acertat en el «tiro», pressió quan era necessari, etc... No cal dir que l'ànima de l'equip, fou com ja és costum en Creus; a vegades sembla que sigui repetit, donat que és a tot arreu; sap incordiar i prendre pilotes, amb una clara visió d'on anirà, i arribar-hi abans que el contrari. Estigué molt bé també en Mora; l'Epi, ens semblà una mica més afortunat que en d'altres ocasions. És un jugador que sap provocar les personals del contrari, i en aquesta ocasió fou gràcies a ell que el Madrid, perdé a Rullán i Prada; quan juga amb una mica més de calma, no ens fa patir tant. Góngora i Lete sapigueren la greu responsabilitat que tenien i aprofitaren en tot moment les ocasions. El resultat final de 95-86, impensable, difícil de repetir, passarà a la història del Bàsquet local, amb una data també irreplicable. Loteria «grossa» a primera hora del matí, i acabar el dia der-

rotant el Madrid, són masses coses per un sol dia. A la sortida, molts foren els que deien que després de veure derrotat i enfonsat al Madrid, que així ho va demostrar, ja ens podíem morir, ja que res més es podia esperar. Veure's trepitjat per un equip «petit» tal com ells anomenen els equips com l'Areslux, és quelcom que no entra en la mentalitat dels jugadors del Madrid. Primer, s'ho agafaren amb calma, pensant que ja els atraparíen però després, en veure que se'ls escapava el partit, el nerviosisme s'apoderà de tots. Arribar a veure nerviós a Bravender, és una imatge, que hom no oblidarà fàcilment. L'arbitratge força correcte.

La claca que acompanyava als de Madrid, tingué de sortir sense l'enrenou previst. Digne de destacar també, l'orquestració organitzada a la grada pels seguidors del Granollers. No entenem com l'equip que guanyà al Madrid, ens defraudà en tantes ocasions que s'hauria d'imposar. Hem iniciat alguna nova tècnica que desconeixem? Ojalà! que sigui així, i les satisfaccions perdurin; els seguidors s'ho mereixen.

M. P. T.

GARCIA CUEVAS

JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2

Telèfon 870 04 85

Granollers

Agenda

Cinema

ASTORIA

Dos hombres y un destino
Desnudémonos sin pudor

MAJESTIC

Moonraker James Bond 007
Cinco semanas en globo

MUNDIAL

Hair
Los mercenarios de diamantes

PRINCIPAL

Mamá cumple 100 años

Exposicions

Museu de Granollers
Ermengol Vinaixa
25 Anys després

Sala d'Art de la
Caixa d'Estalvis de Sabadell
Pintures i Dibuixos
Casals Grau

Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya
Aquarel·les i olis
Torradabell

A B, Galeria d'Art
Sala A
cinc espais - cinc artistes
Sala B
Salvador Del Bas

Futbol

Dissabte, 29

Tarda a les 3 - Benjamins

A les 4 - alevins

Granollers B - La Roca

A les 5,15 - Juvenils

Granollers A - Meridiana

A les 7,15 - Veterans

Granollers - Castellà

Diumenge, 30

Matí, a les 9 - Alevins

Granollers A - Canovelles

A les 10 - Juvenils

Granollers B - Vilanova la Roca

A les 11,45 - Regional Preferent

Granollers - Barceloneta

VIAJES
INTERNACIONAL EXPRESO
AGENCIA DE VIAJES - GRUPO A - TITULO 2 - FUNDADA EN 1926
PLACA AL MERITO TURISTICO 1963

**Desea a todo
Granollers y su Comarca
un próspero Año 1980**

Les recordamos que tenemos
preparados los itinerarios de
Viajes y Cruceros
para las próximas vacaciones de
Semana Santa y de Verano

No duden en informarse con tiempo en la
SUCURSAL DE
VIAJES INTERNACIONAL EXPRESO
EN GRANOLLERS

Plaza Porxada, 16 Teléfono 870 03 45
